

Arrest

**nr. 36 891 van 11 januari 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X
X**

tegen:

**de stad Antwerpen, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en
schepenen**

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. COEN
Mechelsesteenweg 210 A
2018 ANTWERPEN**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 november 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van Antwerpen van 6 november 2009 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op diezelfde dag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat Ph. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIES, die loco advocaat C. COEN verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn.

Op 30 juli 2009 dient verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart in functie van haar zoon van Belgische nationaliteit. Hiertoe maakt ze haar geboorteakte over, de geboorteakte van haar zoon en haar paspoort.

Er wordt aan verzoekster via een bijlage 19 ter te kennen gegeven dat zij binnen de drie maanden, zijnde uiterlijk op 30 oktober 2009, een attest van onvermogen vreemdeling moet overleggen, een bewijs van stortingen in het verleden van de gevestigde aan de vreemdeling, een bewijs van inkomen van de gevestigde, een bewijs van niet ten laste OCMW en een ziekteverzekering.

Op 31 juli 2009 legt verzoekster een aantal bijkomende stukken neer.

Op 6 november 2009 neemt de gemachtigde van de burgemeester de beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 51 §3, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aangevraagd op 30 juli 2009 door H., F., geboren te T., MAROKKO op 00-00-1945 van MAROKKO nationaliteit geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 5 dagen.

Reden van de beslissing :

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/ zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als familielid van een burger van de Unie: heeft de gevraagde documenten niet voorgelegd namelijk: bewijs ziekteverzekering geldig in België."

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoekster het volgende aan:

"1.Schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen.

Dat de beslissing van de Staatssecretaris van Binnenlandse Zaken een beslissing van bestuurshandeling uitmaakt zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering van de administratieve bestuurshandelingen dient te worden gemotiveerd.

Dat bijgevolg de Staatssecretaris van Binnenlandse Zaken zijn beslissingen op gemotiveerde wijze dient te nemen en dat zulks niet geschied is.

Dat dit niet geschied is, minstens op zeer gebrekkige wijze, moge o.m. blijken uit de hierna opgesomde vergissingen en fouten in de bestreden beslissing van de Staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid. Dat kan besloten worden dat indien een bestuurshandeling niet degelijk gemotiveerd werd, zulks leidt tot een gemis van een wezenlijke waarborg tegen willekeur en zulks geldt als bewijs dat de Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid de hem voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht heeft en zijn uitspraak niet beredeneerd heeft;

Dat er in casu sprake is van een onjuiste, en anderzijds manifest gebrek aan motivering in de beslissing, wat ertoe leidt te besluiten dat de aan de minister van Migratie- en Asielbeleid voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht werden."

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert

dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007 nr.172.821).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit) en naar het feit dat verzoekster niet binnen de gestelde termijn de gevraagde documenten heeft voorgelegd, met name een bewijs van ziekteverzekering geldig in België. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

In zoverre verzoekster van mening is dat de beslissing vergissingen en fouten bevat, stelt de Raad vast dat zij heeft nagelaten uiteen te zetten welke ‘vergissingen en fouten’ de beslissing volgens haar bevat. De Raad mag enkel rekening houden met de in het verzoekschrift ontwikkelde grieven en verzoekster mag het niet aan de Raad overlaten om de eventuele ‘vergissingen en fouten’ uit de motivering van de bestreden beslissing te distilleren.

Het eerste middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

In een tweede middel voert verzoekster aan wat volgt:

“2. De onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van de minister van Migratie- en Asielbeleid, beslissing overeenkomstig de Wet van 29 juli 1991.

Dat verzoekster niet akkoord kan gaan met de motivering zoals gegeven in het bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien deze een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen.

Dat de Staatssecretaris volstaat te stellen dat verzoekster zich niet in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, daar zij de gevraagde documenten niet zou hebben voorgelegd, namelijk bewijs ziekteverzekering geldig in België.

Dat verzoekster echter stelt wel een dergelijk bewijs te hebben voorgelegd en er aan verzoekster niet wordt uitgelegd waarom de door haar voorgelegde documenten niet kunnen worden aanvaard.

Dat de door de Staatssecretaris gegeven beslissing niet gedragen wordt door de feiten van de zaak. Dat de beslissing dan ook gebrekkig gemotiveerd is, wat een schending uitmaakt van art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.”

Waar verzoekster betoogt dat zij niet akkoord kan gaan met de motivering zoals gegeven in het bevel om het grondgebied te verlaten, stelt de Raad vast dat verzoekster nalaat uiteen te zetten waarom zij niet akkoord kan gaan met de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster mag het niet aan de Raad overlaten om uit de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten te distilleren waarom zij niet akkoord kan gaan met deze motivering. In zoverre is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

In zoverre verzoekster bedoelt dat zij niet akkoord kan gaan met de motivering van de beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden, voert zij in wezen een schending aan van de materiële motivering. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de

beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft kunnen oordelen en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De bestreden beslissing motiveert dat verzoekster niet binnen de gestelde termijn de gevraagde documenten heeft neergelegd met name een bewijs van ziekteverzekering geldig in België. Verzoekster betoogt dat zij wel een dergelijk bewijs heeft neergelegd en dat er haar niet wordt uitgelegd waarom de door haar voorgelegde documenten niet worden aanvaard.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 30 juli 2009 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft ingediend en dat zij op dat ogenblik een geboorteakte van zichzelf en van haar zoon heeft neergelegd, alsook haar paspoort. Op diezelfde dag wordt verzoekster verzocht om binnen de drie maanden, ten laatste op 30 oktober 2009, bijkomende documenten neer te leggen, met name een attest onvermogen vreemdeling, bewijs van stortingen in het verleden van gevestigde aan vreemdeling, bewijs inkomen gevestigde, bewijs niet ten laste OCMW en ziekteverzekering. Uit de verdere stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster bijkomende stukken heeft neergelegd, met name een attest leefloon waaruit blijkt dat zij nooit een leefloon of equivalent leefloon heeft ontvangen van het OCMW, een attest van onvermogen, een overlijdensakte van haar echtgenoot, bewijzen van geldstortingen van haar zoon aan haar adres en loonbrieven van haar zoon. Uit de stukken van het administratief dossier kan niet worden afgeleid dat verzoekster het gevraagde bewijs van een ziekteverzekering zou hebben overgemaakt aan de administratie. Derhalve kon de gemachtigde van de burgemeester conform de geldende wetgeving ter zake beslissen om het verblijf aan verzoekster te weigeren daar zij geen bewijs van ziekteverzekering heeft overgemaakt binnen de vooropgestelde termijn. Zo verzoekster in het bezit zou zijn van het gevraagde stuk staat niets haar in de weg om opnieuw een aanvraag in te dienen en alle documenten, met inbegrip van het bewijs van ziekteverzekering, over te maken aan de administratie.

Uit wat voorafgaat, blijkt de motivering in de bestreden beslissing niet kennelijk onredelijk noch onjuist te zijn. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU